

Benvinguts altre cop a *La Puça*! Aquest ja és el 5è número. Hi podreu trobar notícies de l'institut, entrevistes, el record de la festa de l'Hilario. Desitgem que us agradi i que disfruteu llegint-la. Fins la propera!!!

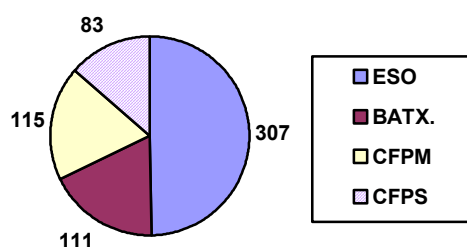

Llegiu-me!

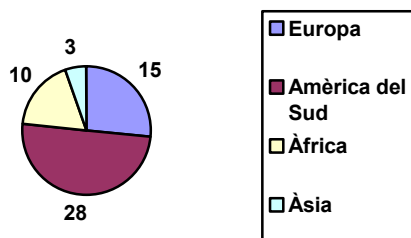
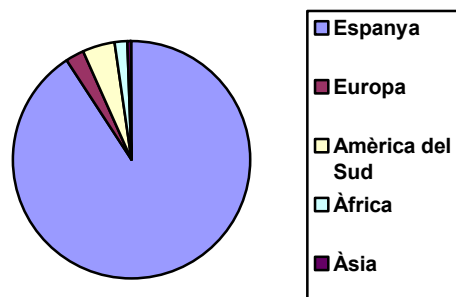
QUANTS SOM?

Gladys Fernández, M^a del Mar Framis, Cristina Gómez, Montse López, Mireia Martínez, Laura Ortigosa, Laura Vilà

Aquest curs, a l'institut som 614 alumnes i 65 professors.

Cada cop hi ha més alumnes d'altres cultures en el nostre centre, això fa que el nostre institut sigui multicultural. Ens ha semblat curiós fer una estadística dels llocs de procedència d'aquests alumnes, que estudien tant a l'ESO, com al Batxillerat o als Cicles Formatius.

CURS 2003 – 2004

Benvinguts al Serrallarga.

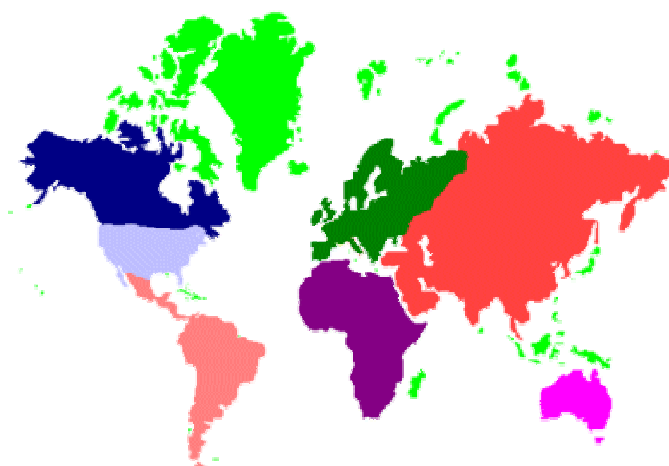
Aprofito l'oportunitat que em brinda la revista per poder comunicar-me amb tots vosaltres.

Comença un nou curs, i he vist en les vostres mirades noves il·lusions, les emocions de començar en un altre centre, de retrobar amics i professors.

Teniu la sort d'estar en un centre singular on podeu trobar persones de totes les edats amb aficions diverses, i a vegades contraposades, amb trets culturals diferenciats, amb les quals de ben segur podreu connectar.

Us convido a participar en les diverses activitats de l'institut.

Molt bon curs per a tots!!!

Hi ha alumnes de molts països: 6 de l'Argentina, 4 de Rússia, 5 de Colòmbia, 1 de Geòrgia, 3 de la Xina, 3 de Xile, 2 del Regne Unit, 1 d'Hondures, 10 de l'Uruguai, 1 d'Ucraïna, 1 de l'Equador, 1 del Brasil, 7 del Marroc, 3 d'Itàlia, 3 de Gàmbia, 1 de França, 1 d'Alemanya, 1 de Romania, 1 de la República Dominicana i 1 de Bulgària.

El comiat de l'HILARIO

Redacció

L'Hilario Pastor, professor d'Història, es va jubilar el mes de juny passat. El seu comiat es va iniciar en el claustre del dia 26 de juny. Després de debatre els punts de l'ordre del dia, va venir la gran sorpresa. L'Hilario no s'esperava res de res, ni s'imaginava de bon tros tot el que s'havia estat preparant des de feia mesos. En acabar el claustre, es va projectar un audiovisual que resumia la seva trajectòria personal, amb imatges recuperades de l'àlbum familiar amb la complicitat de la seva dona. Mentre passaven les imatges, es va fer un silenci emotiu. En acabar, es va veure la impressió en els ulls de molts companys professors. Abans de tancar l'acte se li va regalar una caricatura i la resolució de la jubilació emmarcada. L'Hilario va rebre els dos obsequis amb molta alegria i amb la naturalitat que el caracteritza.

Però no tot s'acabà aquí. El mateix divendres, s'havia organitzat un sopar de comiat, al restaurant del Club Vela Blanes. Ell no en sabia res, però el fet que a tarda, l'Hilario hagués d'anar a Girona a l'acte que la Delegació Territorial organitzava per acomiadar a tots els professors que es jubilaven va servir de coartada. En Francesc Estragués, el director, el va acompanyar a Girona, i en tornar li va proposar d'anar a prendre alguna cosa. L'Hilario, que no acostuma a rebutjar mai aquesta mena d'invitacions, va acceptar, sense saber el que es trobaria. Quan van arribar al Club, tots els convidats (professors i amics) estaven amagats. La sorpresa va ser gegantina. De cop, es va trobar voltat d'antics companys i d'un munt de gent que havia vingut a acomiadar-lo.

El sopar va ser tota una festa. Va venir un colla d'exalumnes a amenitzar la vetllada amb els seus instruments musicals. Com que feia una nit molt calorosa, es van repartir ventalls fets per a l'ocasió, amb la imatge de l'Hilario. Al final del sopar i abans del ball, se li van donar els regals: una canya de pescar, una capsa de puros, un casc per anar amb la moto, un llibre de signatures de tots els professors i amics, i un val per anar amb la seva dona a descansar tres dies a un hotel-balneari.

Entre parlament i parlament, l'Hilario va cantar un *jota* que tots ja coneixiem i que diu:

Aquí os dejo un tomate
que llaman educación
hasta que los niños
estudien con ilusión.

L'humor i les rialles no hi van faltar. La festa va acabar amb el bon gust que deixa haver fet feliç algú.

La jubilació anunciada de l'Hilario

Salvador Sagrera, professor

Durant tot el curs 2002/03 els alumnes de l'Hilario i els companys de feina vàrem estar informats puntualment de la seva jubilació. Des d'escrits, poemes, cançons, pancartes i samarretes, l'Hilario ens anunciava que aquell era el seu últim curs com a professor, que ens deixava la feina a nosaltres... i al final ho va complir.

El seu comiat, tot i ésser anunciat des de feia temps, va ser molt emotiu, tant per a ell com per als companys, que ens deixava al "pie del cañón" com deia ell.

Amb l'ajuda de la memòria d'en Virgili, vaig recuperar la majoria de frases que ell ha utilitzat tant a classe com a fora. Frases afectuoses, plenes d'ironia i saviesa popular que transmetien un estat d'ànim i un ambient favorable dins i fora de l'institut. Les imatges de fotos, diapositives i vídeos varen acabar d'arrodonar una petita memòria històrica del seu pas per l'institut, de la seva "filosofia" i de la seva forma de ser com a professor a l'IES Serrallarga des de l'any 1975 fins el 2003.

Recollir tot aquest material gràfic tampoc va ser massa difícil, perquè l'Hilario sempre ha estat embolicat en totes les festes, celebracions, activitats de final de trimestre, *Sants Jordis*, *Nadals*..., però el que sí he de dir és que per a mi ha estat molt gratificant comprovar que el que intentava explicar amb imatges i música en el vídeo, era seguit amb la mateixa intensitat i emoció per tot el professorat que va assistir al seu visionat el juny passat.

Recomano als alumnes que han tingut l'honor de gaudir de les classes de l'Hilario Pastor que el mirin.

IMATGES DEL SOPAR

L'HILARIO SE'NS HA JUBILAT

Virgili Fernández, professor

El mes de setembre de 1978 vaig deixar de treballar a Barcelona i vaig aterrar a l'escola de Formació Professional de Blanes. No ho recordo exactament, però és molt possible que la primera persona que vaig conèixer en aquest centre d'ensenyament fos l'Hilario, ja que jo portava el meu currículum i ell, com a cap d'estudis, suposo que va ser qui em va rebre.

Des d'aquell moment, hem passat junts (qui ho diria!) vint-i-cinc anys compartint aules, alumnes, departament, taula i fins i tot cadira. Però el que és més important: he tingut l'honor de gaudir de la seva companyia i de la seva amistat. Perquè l'Hilario segurament ha estat durant tot aquest temps el millor company que un podria desitjar. Tot i alguns mals moments, gràcies al seu permanent estat de bon humor, a la seva visió sempre alegre i positiva de tot el que ens envoltava, a la seva constant disposició d'ajudar en qualsevol circumstància, la meua feina, la meua estada ha estat més confortable. Aquesta consideració, crec que la poden subscriure la totalitat de companys de treball que el coneixen o l'han conegut. Només li podem retreure un sol cas de manca d'honestedat: quan, a l'hora del pati, deia que se n'anava a prendre un *carajillo* al "Buenavista", en realitat... prenia un tallat.

I què dir de la seva vessant de professor? Crec que tots els alumnes als quals ha fet classe el recorden amb afecte i respecte, de la mateixa manera que ell els recorda, amb el nom i cognoms gairebé tots. El seu tracte humà envers ells (i no vull dir el sovintejat tracte d'*amiguete*), de ben segur que l'ha fet mereixedor de romandre en un record de la seva memòria d'estudiants. Però l'Hilario se'ns ha jubilat. Merescudament, ara pot dedicar-se a passejar, llegir, soldar, pescar o fer *xapusses*, que en això també és un mestre. Nosaltres ens hem quedat una mica més sols. Els companys del departament, i crec que tots en general, trobem que hi falta algú. Malgrat tot. No ens posem transcendents: qualsevol dia (i en seran molts) el tornarem a trobar al nostre institut encara que només sigui "para echar un cigarrito", tot i que, com tothom sap, ell no fuma.

La revista **LLETRA JOVE** s'interessa per **LA PUÇA**

Àlex García, Dani Rincón

La revista *Lletra Jove*, que està confeccionada amb articles d'alumnes de tots els instituts de Catalunya, és una publicació subvencionada pel Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya. També és membre de l'APPEC (Associació de Publicacions Periòdiques en Català). Manel Ramos, editor de la revista, va veure *La Puça* a la pàgina web del nostre institut (www.xtec.es/iesserrallarga). En els números de novembre i desembre sortiran publicats a *Lletra Jove* quatre articles apareguts en números anteriors de *La Puça*. Entre els textos seleccionats, hi ha un reportatge sobre el tabac, un sobre Pinya de Rosa, un recull d'estadístiques sobre diferents punts de vista d'alumnes i professors, i diverses recomanacions literàries.

Exemplars de la revista LLETRA JOVE

“THE CARPET”

Àlex García, Alejandro Ibáñez, Dani Rincón, Ivan Romera

El pasado mes de junio, la dirección tuvo la idea de ofrecer a los alumnos una carpeta clasificadora al empezar el curso, tal y como vienen haciendo desde hace algunos años algunas universidades.

El diseño era algo importante, por lo que se encargó a una profesional, Marta Vila-Puig, quien eligió dar relevancia al logotipo del centro.

La carpeta se ha entregado (vendido) a todos los alumnos el día de la presentación, a excepción de los alumnos de la UAC que la recibieron más tarde.

Lo mejor de la carpeta es que además de hacer publicidad resulta muy útil.

Nuestro instituto es el primero que adopta esta iniciativa.

Un grup d'alumnes amb la carpeta nova

El nou equipament de l'aula de música

M^a del Mar Framis, Cristina Gómez, Mireia Martínez i Laura Vilà

Com ja debeu saber, a finals del curs passat es va instal·lar un *kit d'internet a l'aula* a la classe de música. I ara us preguntareu, què és un *kit d'internet a l'aula*? Doncs, és un projector que es controla per ordinador on es poden projectar pel·lícules, DVD's, aplicacions de CD i es poden consultar pàgines web.

Es va col·locar a l'aula de música, ja que és la sala més gran i es fa servir per acollir diversos actes, com per exemple: reunions, debats, xerrades...

En principi, aquest *kit* va destinat a tothom que el vulgui utilitzar i el necessiti. L'única pega que hi ha és que en aquesta aula s'hi fa classe i no està disponible tot el dia. Seria ideal que hi hagués un espai exclusiu per utilitzar-ho.

Sapigueu que som un dels dotze centres afortunats de la comarca que hem rebut aquest *Kit* de part del Departament d'Ensenyament de la Generalitat.

Nous ordinadors

Gladys Fernández, Montse López i Laura Ortigosa

HE!!! Sabies que a principis d'abril la Generalitat ens ha portat 8 ordinadors que tenen el processador Pentium IV 2GHZ, un servidor i a més altres complements com són: un escàner (Epson Perfection 1260 Photo), una càmera webcam (Logitech 4000) i una impressora HP (Laserjet 2200). Tot l'equipament és a l'aula 202.

Més endavant arribaran 10 ordinadors més per a les aules 201 i per a la de tecnologia.

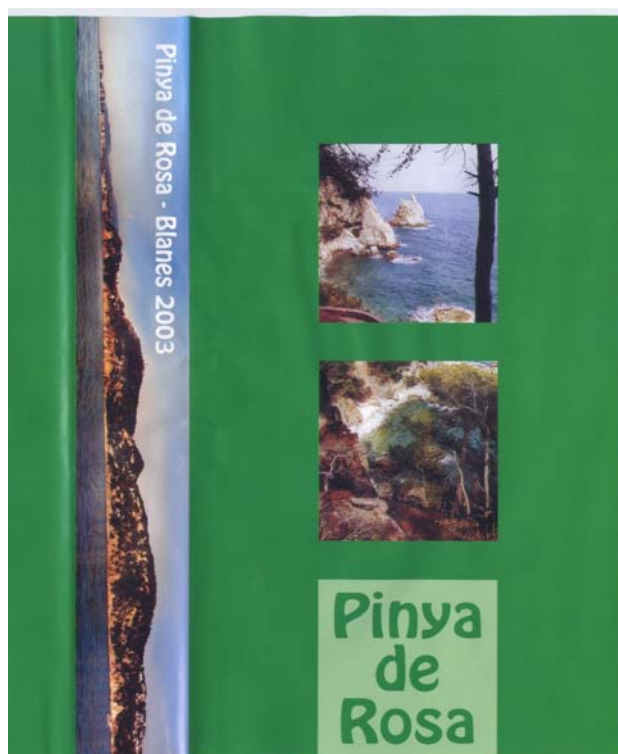

Alumnes treballant a l'aula 202

Pinya de Rosa

M^a del Mar Framis, Cristina Gómez, Mireia Martínez i Laura Vilà

Gràcies a la col·laboració de tots els ciutadans, s'ha aconseguit salvar Pinya de Rosa. El mes de maig, la plataforma ciutadana Salvem Pinya de Rosa va decidir gravar un vídeo per reflectir tot l'esforç que ha requerit aquesta feina. A la cinta, s'hi poden veure els diferents col·laboradors, entre ells els alumnes que l'any passat estaven a la classe de 3r ESO D i que van treballar les activitats de la proposta didàctica que la plataforma va distribuir a tots els centres educatius de Blanes. Aquest curs, la plataforma ha obsequiat a tots els centres de Blanes amb una còpia del vídeo.

Caràtula del vídeo

CASA D'OFICIS TxF: TREBALLEM PER A LA FORMACIÓ

J. Antoni Vieta, coordinador

El desembre de l'any 1998, Ensenyament va proposar a l'IES SERRALLARGA d'iniciar per l'any 1999 el programa "Casa d'oficis" de formació i ocupació per a nois i noies de 16 a 24 anys.

El programa es desenvolupa a partir d'un conveni entre el Departament d'Ensenyament de la Generalitat, el Departament de Treball i el Fons Social Europeu que subvencionen i donen suport al programa. Els cursos es realitzen en els instituts de secundària.

Aquest programe té tres objectius bàsics:

1. Millorar la formació bàsica i oferir formació professionalitzadora a joves d'entre 16 i 24 anys.
2. Facilitar-los una experiència laboral durant un període de 6 mesos.
3. Facilitar als nois i noies els recursos i suport per a la seva inserció laboral.

El programa contempla dues fases:

1. Formació teòricopràctica en un àmbit professional realitzada en els tallers i les instal·lacions dels instituts. (960h.).
2. Treball realitzat durant 6 mesos participant en tasques de manteniment i millora de les instal·lacions dels centres d'ensenyament secundaris públics.

Aquesta feina comporta un contracte de treball en la modalitat de contracte de formació.

Des de l'any 1999 l'IES SERRALLARGA desenvolupa el programa "Casa d'oficis" que s'ha portat a terme de gener a desembre els anys 1999, 2000, 2001 i 2002. El 2003 el programa també tindrà una durada d'un any, però es començarà al mateix temps que el curs escolar.

Les modalitats professionalitzadores que ofereix el programa són: serralleria, pintura, paletaeria, jardineria, fusteria, fusteria metàl·lica i manteniment.

A l'IES SERRALLARGA, aquest curs 2003-2004, oferim les modalitats de PINTURA I MANTENIMENT

L'elecció de delegat

Redacció

Durant el mes d'octubre, s'han celebrat les eleccions de delegat a gairebé tots els cursos.

En algunes tutories, l'elecció s'ha fet seguint uns passos. Primer es fa una reflexió sobre la importància del delegat i sobre les qualitats que ha de tenir. La Generalitat ha distribuït un tríptic que, sota el lema *Hi has pensat?*, explica quines han de ser les característiques d'un bon delegat. Després, s'elabora la llista dels candidats. Posteriorment, es nomenen els càrrecs de president de mesa i de secretari. Es fa la votació i, en acabar, s'omple l'acta.

AVÍS IMPORTANTÍSSIM!!

Està prohibit aparcar el cotxe o la moto davant de la porta d'accés a la rampa on aparquen els professors. Es trucarà a la guia immediatament.

GRÀCIES PER LA VOSTRA COL·LABORACIÓ.

MAQUILLEM EL CENTRE

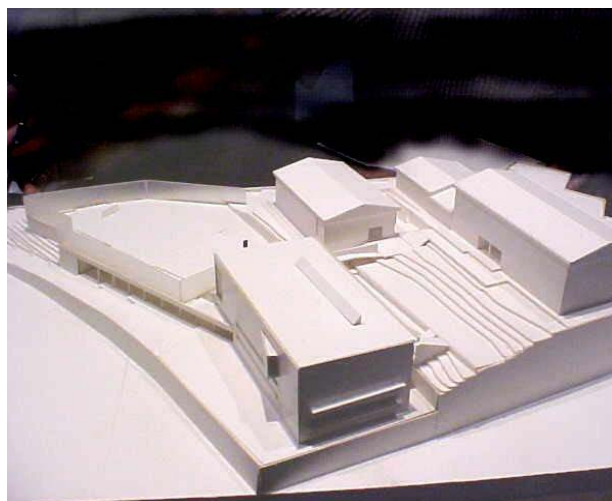
2004, un any d'obres

M^a del Mar Framis, Cristina Gómez, Mireia Martínez i Laura Vilà

Ens agradaria informar-vos de les reformes que es realitzaran en el nostre centre durant el curs 2004-2005. Aquestes obres serviran per ampliar el centre i fer més còmoda i segura l'estada d'alumnes i professors.

L'ampliació començarà, si no hi ha canvis d'última hora, el juny del 2004, i està previst que finalitzin al cap d'un any, o sigui, l'estiu del 2005. La modificació del centre necessita una inversió econòmica molt gran, i per això la subvenciona la Generalitat, després de deu anys de negociacions.

Les obres consistiran en una remodelació, principalment, del G-1 i del G-3, però també afectaran el G-2.

Imatge de la maqueta

Al primer edifici es remodelarà la planta baixa. On hi ha els despatxos de direcció i secretaria s'hi faran aules. El gimnàs passarà a ser menjador i a l'actual menjador hi haurà més aules.

L'edifici del G-3 s'ampliarà amb dos pisos. A la planta baixa, s'hi situaran les oficines i els despatxos de secretaria i administració. Al primer pis s'hi faran aules. El segon estarà destinat al nou gimnàs, que també es podrà fer servir com a sala polivalent, com a teatre, sala d'actes, etc.

Tots els edificis estaran comunicats per una passarel·la, així destruïrem les actuals barreres arquitectòniques que hi ha en tots els espais del centre. Una altra de les innovacions serà la dels ascensors que hi haurà a tots els edificis. S'utilitzaran com a mitjà de transport per material i/o emergències.

Ens agradaria poder disfrutar d'aquest "nou" centre com més aviat millor. Possiblement, mentre durin les reformes, no podran fer classe tots els cursos alhora per la insuficiència d'aules. Per això, caldrà traslladar alguns cursos a les aules de l'antic IES S'Agulla, que és molt a prop del nostre centre o s'habilitaran barracons en alguna altra zona propera.

ANA PEREA, ex - alumna

Mireia Funes, Ariadna Benito

Ana Perea, mestra, va ser estudiant de l'institut Serrallarga. Durant el seu pas per aquest centre va deixar un expedient acadèmic impressionant. Quan va acabar el batxillerat, va fer la selectivitat i es va matricular a *magisteri*. És premi extraordinari de carrera.

Com va ser el teu pas pel Serrallarga?

Doncs molt bé, molt bé, tant a l'ESO com al batxillerat, vaig tenir uns professors molt macos.

A què et dediques actualment?

Ara sóc mestra al Carles Fauts i estic a la classe de 2n de primària.

El fracàs escolar és un tema...

La meua teoria és que la família és molt important, perquè ha de dar el seu suport als fills, els professors fan el que poden. Darrera de cada cas hi ha una família diferent.

Et va ser difícil acabar la carrera?

No, no. Si t'hi poses, ho aconsegueixes i, si és el teu somni, encara més.

Què vas sentir al rebre el premi extraordinari de carrera?

Vaig rebre una carta, jo no sabia que es podia rebre aquest tipus de premi, quan vaig arribar a la universitat em van donar un diploma.

Mireia i Ariadna durant l'entrevista amb l'Ana

Ara per ara tinc aquest diploma, però no tinc el certificat de mestra perquè encara m'ha d'arribar.

La sensació que es té quan reps un premi així és inexplicable. Em vaig sentir molt orgullosa.

Quan es guanya un premi així es té una satisfacció impressionant, però durant els teus estudis de què t'has hagut de privar per aconseguir tan bones notes?

Doncs no, no m'he hagut de privar de res ni al batxillerat ni a l'ESO. Abans de la selectivitat vaig intentar ocupar el meu temps lliure en els estudis. Al primer curs de la carrera no em vaig estar de res, però el segon curs ja va ser una mica més carregós. A tercer vaig treballar de becària a la universitat, i és clar, treballar i estudiar...

La meua filosofia sempre ha sigut, els caps de setmana descansar i entre setmana estudiar, però és clar quan treballes i estudies no tens temps lliure.

Quant temps fa que exerceixes de mestra?

Tinc 22 anys i vaig acabar la carrera amb 21, i aquest és el meu primer any d'experiència. Treballo des del 15 de setembre.

I sobre els teus plans de futur...

Em matricularé a la UOC, faré la llicenciatura de Psicopedagogia, i prepararé oposicions.

ROSER ATMETLLA, professora i escriptora

Roser Atmetlla (Blanes, 1963) és professora de filosofia del nostre institut i està amb nosaltres des del curs 97/98. Aquest any, ha tingut l'oportunitat de publicar la seva segona novel·la, *La clau de tots els secrets*.

Alejandro Figueroa i Tamar Torralba

¿A quants anys vas començar a escriure?

Vaig començar a escriure quan tenia 13 anys. Escrivia un diari, alguna narració... Però escriure més seriosament, no ho vaig fer fins als 22 o 23 anys.

¿Quin va ser el teu primer llibre?

Va aparèixer l'any 98 amb el títol *El nedador*.

¿Quant vas trigar a escriure'l?

3 anys i mig. Escric molt a poc a poc.

¿En què t'has inspirat per escriure la teva primera obra?

Més que inspirar-me en alguna cosa, el que faig és intentar parlar d'allò que em preocupa i d'allò que m'interessa.

¿Per què vas decidir ser escriptora?

No ho vaig decidir. Primer escrius a casa teva i després un dia dius "ara escriuré una novel·la," i de cop te la publiquen i ja ets escriptora.

¿Com és el món de l'escriptor?

No ho sé. No tinc gaire relació amb el escriptors.

¿És fàcil publicar?

A mi em va ser fàcil. Quan vaig acabar la primera novel·la vaig anar a una editorial, Quaderns crema, i vaig deixar la novel·la, i al cap de 15 dies la van publicar.

¿De què tracta la teva segona obra?

Tracta de la compravenda d'una casa.

¿Quan escrius, t'identifiques amb els teus personatges?

No m'identifico amb els personatges, els personatges fan coses que jo no faria, però els personatges deuen tenir coses meves perquè els he inventat jo.

¿Com compagines la feina d'escriure amb la de ser professora?

Organitzant-me. Moltes vegades em toca corregir els caps de setmana.

¿A quines hores del dia et dediques a escriure?

A la tarda. Un parell d'hores quan els meus fills són al col·legi.

¿Pots dedicar suficient temps a la teva família i al teu treball?

Sí, és clar. Dedico el que hi puc dedicar.

Algun projecte...

Estic escrivint encara.

Adicto(s) a la escritura

Roberto Bolaño nació en 1953 y murió el 15 de julio del 2003.

Bolaño vivió en Blanes sus últimos 20 años.

Ha escrito muchas obras, entre ellas, *Nocturno de Chile*, *Estrella distante* y *Llamadas telefónicas*. Ha ganado muchos premios como el Herralde y el Rómulo Gallegos.

Jesús Casals, ex alumno, es adicto a la escritura. El 26 de abril, ganó el concurso de narración Josep Pla que concedió el IES *Frederic Martí* de Palafrugell.

En mayo, Jesús tuvo la oportunidad de hablar con Roberto Bolaño.

Alfonso Sendra y Mónica Tapia

Jesús Casals, que ha colaborado anteriormente con *La Puça*, ha escrito un relato donde cuenta la entrevista que tuvo con Bolaño. A continuación, reproducimos un fragmento. Si os interesa leer el relato íntegramente, en la biblioteca encontraréis un ejemplar fotocopiado.

[...]Decidimos llamar a Bolaño a las nueve de la noche. Para ello nos fuimos a un parque situado al lado de la biblioteca comarcal, algo lejos del centro y del *Carrer Ample*. Obligué a David a llamar. Le tocaba participar un poco para conseguir que Roberto nos concediera hablar un rato con él, cara a cara. Se puso nervioso desde el momento en que asumí que debía llamar: fumaba con cierta desesperación, no sabía cómo ponerse. Mientras sonaban los tonos del teléfono, caminaba arriba y abajo por el parque, como una ardilla. Bolaño atendió la llamada e inmediatamente David puso vocecilla de miedo. Intentaba medir sus palabras al milímetro, para que Bolaño aceptase una cita. Le comenté qué lecturas de sus obras habíamos realizado hasta el momento. Pero Roberto le dijo que estaba mirando las noticias, que le interesaban, aunque aquel día la actualidad informativa me pareció de lo más escasa. Precisó que lo llamáramos al cabo de media hora, aproximadamente, aunque sonaba a “no me molestéis”. A pesar de todo seguimos allí con nuestra ardua tarea, en aquel parque ya desierto. Con un margen de diez minutos, David volvió a llamar. Bolaño al aparato. Y bla bla bla. Roberto tenía trabajo por aquellos días, pero nos encontró un hueco. Fue el lunes de Semana Santa, día 14, a las seis de la tarde. Nos había citado en un bar-restaurant llamado “Can Dimas”, situado en una estrecha calle del centro de Blanes, pero desconocido para nosotros. Me cité con David previamente, con quince minutos de antelación. Esperamos que pasaran un par de minutos de la hora acordada y entramos. Nos sentamos estratégicamente, para tener a Bolaño enfrente. David

fumaba para apaciguar la inquietud. Pedí agua, David pidió café, y Roberto no llegaba. Pasaron veinte minutos: desesperación. Decidimos llamar de nuevo. Bueno, llamó David. Las llamadas telefónicas ya corrían a su cargo. Cuando le comentó que lo estábamos esperando en el bar-restaurant que nos había indicado, exclamó “¡ah, pero era hoy!”. Entonces aumentó el pánico. Cada vez que pasaba alguien por la estrecha calle mirábamos quién era, por la parte inferior del cristal codificado del bar-restaurant. Sólo habíamos visto un par de fotos suyas, en la solapa de *Llamadas telefónicas* y en internet. Tenía cincuenta años. Y por fin llegó [...]

El trato inicial pecaba de una formalidad excesiva. Que si “señor Bolaño”, que si “usted”, que si “qué le parece”... Un sinfín de modales. ¡Qué exquisitez! David odiaba ese tipo de trato, pero a medida que nos adentramos en la conversación empezamos a tutearnos. Primero nos acercamos a sus obras, con algo de precipitación y obsesión. Nos comentó algunos trances de sus libros y otros de su vida. De estos últimos tenía una buhardilla excelente, para escribir unos cuantos volúmenes más. Pero ante todo dejó muy claras dos *obligaciones* para la vida: “hay que follar mucho y hay que escribir tanto como se pueda”. No sé si lo dijo en ese orden, pero a David y a mí nos interesaba mucho eso de *follar* y todo lo que lo rodeaba. Una vez aclaradas nuestras inquietudes sobre sus obras, nos explicó cómo se forjó como escritor. Habíamos leído en una página de literatura en internet que él tuvo, en su juventud, un afán por presentarse a concursos provinciales para sustentarse económicamente.

Se vio obligado a ello cuando llegó a España, sin recursos, y ejerció, por ejemplo, de lavaplatos o de basurero. Se presentaba a concursos literarios organizados por ayuntamientos de ciudades de la España profunda, pero con algunas trampillas: alguna de sus historias fue premiada en varios certámenes, le bastaba con cambiar el título (de nuevo rememoró *Sensini*). Aclaró que nadie se leía las obras premiadas en esos concursos, incluso a veces ni siquiera los miembros del jurado y frecuentemente las diez primeras páginas bastaban para el veredicto. Ya en los años 90 llegaron sus primeros premios gordos. El *Herralde* y el *Rómulo Gallegos*, conseguidos por unanimidad del jurado, le daban un cierto prestigio que seguramente autorizaba todas sus afirmaciones. Realmente parecía como si hubiera leído todos los libros del mundo.

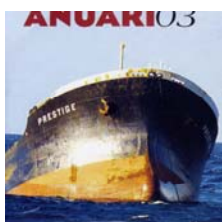
Entonces David salió a comprar tabaco. Entre los cigarros que consumía él y los que Bolaño le iba cogiendo con permiso el paquete de *Chesterfield* se quedó vacío. A los dos minutos mi compañero volvió y reanudamos la conversación a tres bandas. Sabíamos que Roberto tenía problemas de salud, pero no cuáles exactamente. Deduje erróneamente, por su voz algo ronca y apaciguada, que se trataba de la voz, de la garganta. Entonces, por qué seguía fumando. Pero no, más adelante supimos que no. Entre cigarro y cigarro pasaban los minutos con rapidez, e iban saliendo autores y libros. Nos empezó a recomendar lecturas. David, con su habitual letra horrible, apuntó en mi pequeño bloc naranja títulos y escritores como Italo Calvino, Georges Perec, *El varón rampante* o *Una temporada en el infierno*. A Bolaño debían parecerle lecturas obligatorias. A David y a mí los autores que nos deletreaba nos sonaban un poco a chino. También hubo turno para nuestra pequeña historia literaria. Accedí yo primero a puntualizar: dos semanas antes me habían dado un premio que otorgaba, por vigesima octava vez, la Fundació Josep Pla, gracias a un cuento ciertamente limitado, de no más de cuatro páginas, acerca de los egos. Le entregué el texto a Bolaño, leyó las primeras frases y sonrió mientras me confesó que “pintaba bien”. El caso de David era diferente. Había escrito a contrarreloj una novela bastante digna en enero del mismo año que servía de trabajo de investigación (un invento del bachillerato). Por aquel entonces, tan solo la habíamos leído tres personas, dos de las cuales eran profesoras, unas profesionales bastante odiadas por mi compañero. Le comenté a David, en voz alta y bien clara, para que lo escuchara Bolaño, que la próxima vez debía traer su novela para que se la mirara, que seguro que le iba a gustar. Se molestó, ya me lo esperaba. Nuestro interlocutor de lujo también mostró interés por la novela, intitulada *Los trenes que vuelven*. Sin más que contar volvimos de nuevo a escritores y libros. Por ejemplo, aprovechando mi lectura de *Soldados de Salamina*, y que teníamos a uno de los personajes ante

nosotros, quise entrometerme en su relación con Cercas. Ana me había comentado que estaban enfadados entre ellos, pero Bolaño aclaró que era por cuestiones políticas, algo que no acabé de entender. Lo que sí quedó claro es que el amigo Cercas había hecho uso de una imaginación, negada constantemente por él en *Soldados*, que en el fondo no era otra cosa que ironía a raudales. La entrevista que servía de excusa para la tercera parte del libro no existió, como tampoco el comentario de Bolaño acerca de los dos libros de narraciones de Javier. En el fondo se trataba de una gran táctica de autopromoción en la que hasta caí yo, comprando en una de las dos librerías de Blanes *El móvil*, que incluía un comentario final de un lector acerca del éxito tardío del libro gracias a *Soldados de Salamina*. Tal vez por ello en la versión cinematográfica de *Soldados*, a cargo de David Trueba, Bolaño no aparecía por ningún lado. [...] Roberto no había visto la película, pero había sido el primero en leer el libro antes de publicarse. David lo contrario. Yo, las dos cosas. En todo caso, mi agradecimiento a Cercas por incluir a Bolaño en su gran obra fue - y es - eterna.

Seguimos platicando. David preguntaba seguía preguntando demasiado forzado, con voz de inocencia entremezclada con un poco miedo. Yo, en cambio, interrogaba y comentaba con menos frecuencia. Le expuse mis referencias catalanas en materia literaria: Monzó y Màrius Serra, grosso modo. A Bolaño no le gustaba el primero, pero sí la literatura potencial del segundo. David salió con Saramago, evidentemente, pero el escritor chileno se encargó de aniquilarlo. Pocos días antes, Fidel Castro había condenado a muerte a periodistas cubanos disidentes. El escritor portugués, con poco más de treinta líneas, había publicado en *El País* una breve nota mostrando su desacuerdo con la decisión del régimen de Castro. El Nobel portugués significaba para David algo parecido a su dios particular de la literatura. Para Bolaño, un gran desinterés. No había podido leer más de diez páginas de sus libros, confesó, de lo poco interesante y malo que le parecía. Abrí el diario por la página donde se encontraba el artículo de Saramago y se lo mostré a Bolaño. Leyó la primera frase de las treinta. Se detuvo. Miró a David y sentenció: “pero mira, mira qué mal empieza... ¿cómo puede decir eso?”. Por poco no le dio un sofocón a mi compañero. Así quedaban descartadas para Roberto nuestras referencias literarias. Pero no eran las únicas víctimas de sus opiniones. No escatimó esfuerzos en calificar a Isabel Allende de “mala escritora” o mostrar su desagrado por Pablo Neruda y sus veinte canciones de amor “¡y encima una canción desesperada!”, apuntillaba. A él le gustaba Javier Marías, Jesús Ferrero, Javier Cercas, su amigo Vila-Matas e incluso leía libros en catalán, idioma que entendía perfectamente, destacando a autores como Miquel de Palol o el citado Màrius Serra.

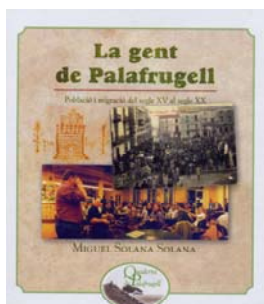
Pasaron al menos un par de horas [...]

Les novetats de la biblioteca

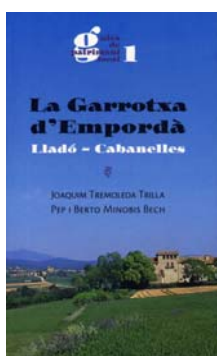
Anuari03

Les notícies més rellevants de l'any en suport CD-ROM.

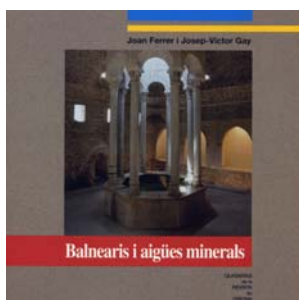
Miquel Solana
La gent de Palafrugell
2003

Publicació de l'Ajuntament d'aquesta vila de la Costa Brava on s'analitzen els principals trets de l'evolució de la població.

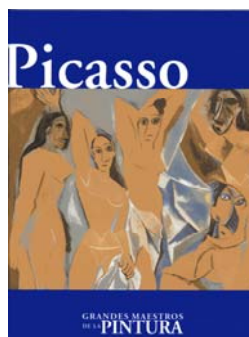

Joaquim Tremoleda i Pep Minobis
La Garrotxa d'Empordà
2003

Extens estudi sobre aquest espai que abasta des de La Muga fins al Fluvià: geografia, història i patrimoni monumental.

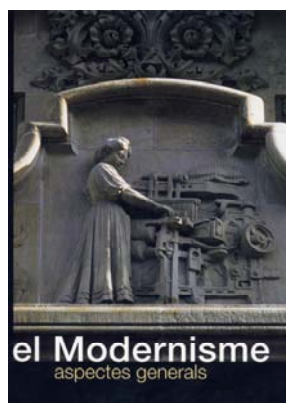

Joan Ferrer i Joseph-Victor Gay
Balnearis i aigües minerals
2003
Número de la *Revista de Girona* dedicat a l'estudi d'aquest sector.

Picasso
Grandes maestros de la pintura
2001

Exemplar de la col·lecció *Grandes maestros de la pintura* dedicat a la vida i obra d'aquest gran mestre, creador del cubisme.

Francesc Fontbona
El Modernisme, aspectes generals
2003

Aquest volum, premi de l'Associació Catalana de Crítics d'Art, analitza què és el Modernisme com a moviment present en el món occidental.

Werner Weidenfeld i Wolfgang Wessels
Europa de la A a la Z
1998

Les definicions dels conceptes clau de la Unió Europea organitzades en format diccionari enciclopèdic.

Pedro Martín, professor responsable de la biblioteca

Edita: IES Serrallarga
Coordinació: Lourdes Domènech

DL: GI-1579-2002
Col·laboració: Francesc Estragués

Subvenciona: APA
Assessoria lingüística: Assumpció Vaquer

Equip de redacció (Alumnes de 4t d'ESO): Ariadna Benito, Gladys Fernández, Alejandro Figueroa, M^a del Mar Framis, Mireia Funes, Àlex García, Alejandro Ibáñez, Cristina Gómez, Monserrat López, Mireia Martínez, Laura Ortigosa, Dani Rincón, Ivan Romera, Alfonso Sendra, Mónica Tapia, Tamar Torralba, Laura Vilà.